

Europos Sąjungos
Taryba

Briuselis, 2024 m. gegužės 7 d.
(OR. en)

9736/24

COHAFA 32
COJUR 49
COHOM 106

POSĖDŽIO REZULTATAI

nuo: Tarybos generalinio sekretoriato

data: 2024 m. gegužės 7 d.

kam: Delegacijoms

Ankstesnio
dokumento Nr.: 9010/24 + COR 1

Dalykas: Apsauga vietose, kuriose reikalinga humanitarinė pagalba
– Tarybos išvados (2024 m. gegužės 7 d.)

Delegacijoms priede pateikiamos Tarybos išvados dėl apsaugos vietose, kuriose reikalinga humanitarinė pagalba, kurias Taryba priėmė 2024 m. gegužės 7 d. įvykusiame 4021-ajame posėdyje.

**TARYBOS IŠVADOS DĖL APSAUGOS VIETOSE, KURIOSE REIKALINGA
HUMANITARINĖ PAGALBA**

1. Taryba primena, kad ES humanitarinės pagalbos tikslas, kaip nustatyta Europos konsensuse dėl humanitarinės pagalbos, yra „atsižvelgus į poreikius, bet kada prireikus reaguoti į ekstremalią situaciją, siekiant išsaugoti gyvybę, užkirsti kelią žmonių kančioms ir jas palengvinti bei išsaugoti žmonių orumą, jei valdžios organai ir vietos dalyviai negali visko aprėpti, negali arba nenori imtis veiksmų“.
2. Taryba tebėra susirūpinusi dėl trūkstamos nukentėjusių asmenų apsaugos ir apribojimų, su kuriais susiduria apsaugos subjektai, įskaitant tarptautinės humanitarinės teisės pažeidimus, prieigos stoką ir kitus aspektus. Taryba su dideliu susirūpinimu pažymi, kad apsaugos finansavimas neatitinka nuo humanitarinių krizių nukentėjusių gyventojų apsaugos poreikių.

A. BENDRAS SUTARIMAS

3. Taryba pabrėžia, kad valstybėms tenka pirminis vaidmuo ir atsakomybė apsaugoti ir užtikrinti asmenų saugą ir saugumą. Ginkluotų konfliktų atveju atsakomybė už civilių gyventojų apsaugą tenka visoms konflikto šalims. Be to, visos valstybės privalo laikytis tarptautinės humanitarinės teisės ir užtikrinti, kad jos būtų laikomasi bet kokiomis aplinkybėmis. Valstybės yra teisiškai atsakingos už tai, kad veiktų atitinkami nukentėjusius asmenis ginančios tarptautinės teisės, pavyzdžiui, tarptautinės žmogaus teisių teisės ir tarptautinės pabėgėlių teisės, organai.
4. Be to, Taryba pripažįsta ES iniciatyvas, kurių imtasi siekiant apsaugoti žmones vietose, kuriose reikalinga humanitarinė pagalba, įskaitant Tarybos išvadas dėl humanitarinės pagalbos ir tarptautinės humanitarinės teisės (2019 m.), dėl moterų, taikos ir saugumo (2022 m.) ir dėl humanitarinės pagalbos ir vystymosi sąsajų įgyvendinimo (2017 m.), taip pat ES gaires dėl vaikų ir ginkluotųjų konfliktų ir dėl skatinimo laikytis Tarptautinės humanitarinės teisės.

5. Taryba primena 2013 m. JT nuolatinio tarpžinybinio komiteto (IASC) pagrindinių narių pareiškimą dėl centrinio apsaugos vaidmens vykdant humanitarines operacijas ir pabrėžė jo svarbą ir vertę¹. Taryba taip pat primena 2016 m. patvirtintą IASC apsaugos vykdant humanitarinius veiksmus politiką ir 2022 m. nepriklausomą IASC apsaugos politikos peržiūrą. Taryba pripažįsta konkrečių JT agentūrų ir tarptautinių organizacijų įgaliojimus dėl apsaugos ir jų vadovaujamąjį vaidmenį bei iš to kylančias pareigas, kurias jos turi vykdyti ir už kurias jos atsako, taip pat pripažįsta tai, kad apsaugos subjektų – visų pirma pačių nukentėjusių asmenų – yra daug ir kad svarbu koordinuoti šių subjektų veiksmus.
6. Taryba atkreipia dėmesį į Nuolatinio tarpžinybinio komiteto nustatytą apsaugos² apibrėžtį ir pabrėžia, kad reikia užtikrinti didesnę sąvokų aiškumą, kaip rekomenduojama 2022 m. IASC apsaugos politikos peržiūroje. Taryba taip pat atkreipia dėmesį į Europos Komisijos apibrėžtį³, kurioje pateikiama aiškesnė sąsaja su humanitarinėmis krizėmis: „[apsauga siekiama] laikantis humanitarinių principų: žmoniškumo, neutralumo, nešališkumo ir nepriklausomumo, ir laikantis tarptautinės teisės, visų pirma tarptautinės žmogaus teisių teisės, tarptautinės humanitarinės teisės ir tarptautinės pabėgėlių teisės, reaguoti į smurtą, prievartą, sąmoningą prieigos atėmimą ir blogą elgesį asmenų, grupių ir bendruomenių atžvilgiu humanitarinių krizių metu.“ Tą galima daryti siekiant trijų konkrečių tikslų:
- užkirsti kelią grėsmėms asmenų, grupių ir bendruomenių, kuriems poveikį daro (darys) vykstančios, gresiančios ar būsimos humanitarinės krizės, saugai, saugumui ir orumui, jas sumažinti, sušvelninti ir (arba) sustabdyti;

¹ „Priimant humanitarinius sprendimus ir rengiant atsaką, įskaitant angažavimąsi su konflikto valstybėmis ir nevalstybiniais konflikto subjektais, turi būti atsižvelgiama į visų nukentėjusių asmenų ir asmenų, kuriems kyla tokia rizika, apsaugą. Tai turi būti esminis aspektas mums dedant parengties pastangas, kurios yra būtinos neatidėliojant ir kurios yra gyvybės gelbstinčios veiklos dalis, taip pat humanitarinės pagalbos teikimo laikotarpiu ir vėliau. Praktiškai tai reiškia, kad pačioje krizės pradžioje ir vėliau reikia nustatyti, kam, kaip ir kodėl kyla rizika, atsižvelgiant į konkrečius pažeidžiamumo aspektus, dėl kurių ši rizika kyla.“

² „Visa veikla, kuria siekiama užtikrinti visapusišką pagarbą asmens teisėms pagal atitinkamų teisės aktų (t. y. tarptautinės žmogaus teisių teisės, tarptautinės humanitarinės teisės, tarptautinės pabėgėlių teisės) turinį ir esmę.“

³ ECHO DG, teminis politikos dokumentas Nr. 8., „Humanitarian Protection: Improving protection outcomes to reduce risks for people in humanitarian crises“ (Humanitarinė apsauga: apsaugos rezultatų gerinimas siekiant sumažinti riziką žmonėms humanitarinių krizių metu), 2016 m., p. 6.

- mažinti su apsauga susijusį pažeidžiamumą ir didinti asmenų, grupių ir bendruomenių, kuriems poveikį daro (darys) vykstančios, gresiančios ar būsimos humanitarinės krizės, apsaugos pajėgumus;
- stiprinti tarptautinės humanitarinės pagalbos sistemos pajėgumą veiksmingiau, kokybiškiau ir efektyviau mažinti su apsauga susijusią riziką vykstančių, gresiančių ar būsimų humanitarinių krizių metu.

7. Taryba pripažįsta, kad daug veiklos rūšių gali būti laikoma apsauga vietose, kuriose reikalinga humanitarinė pagalba. Taryba atkreipia dėmesį į skirtingus tarpusavyje susijusius ir vienas kitą stiprinančius veiksmų lygius bet kokio blogo elgesio atveju, kaip nurodyta Tarptautinio Raudonojo Kryžiaus komiteto (TRKK) apsaugos politikoje ir kaip naudojama pagrindžiant apsaugos veiklos skirstymą į kategorijas pagal 2016 m. IASC apsaugos politiką:
 - a) reagavimo veiksmai: bet kokia veikla, kurios imamasi siekiant spręsti atsirandančią arba nustatytą apsaugos srities problemą (daugiausia pažeidimus) ir kuria siekiama užkirsti kelią jos pasikartojimui, ją nutraukti ir (arba) sušvelninti jos tiesioginį poveikį;
 - b) taisomieji veiksmai: bet kokia veikla, kurios imamasi siekiant atkurti žmonių orumą ir užtikrinti tinkamas gyvenimo sąlygas po to, kai su jais buvo blogai elgtasi;
 - c) aplinkos kūrimo veiksmai: visos pastangos sukurti arba puoselėti socialinę, kultūrinę, institucinę ir teisinę aplinką, kurioje galėtų būti gerbiamos asmenų teisės.
8. Taryba pripažįsta, kad Europos Sąjunga ir jos valstybės narės šiuo metu linksta apsaugą daugiausia remti dėmesį sutelkdamos į taisomuosius veiksmus, kuriais siekiama atkurti žmonių orumą. Taryba pabrėžia, kad reikia plėsti ir stiprinti reagavimo veiksmus, kuriais siekiama sumažinti grėsmes apsaugai ir jos poreikius esant aplinkybėms, kai reikalinga humanitarinė pagalba. Iš tiesų, šią riziką mažinti būtina ne tik siekiant užkirsti kelią žmonių kančioms, bet tai yra būdas apriboti pagalbos poreikius ir taip padidinti humanitarinės pagalbos veiksmingumą.

9. Taryba pabrėžia apsaugos aspekto integravimo svarbą. Taryba supranta, kad šis požiūris turėtų būti bet kokios veiklos, kurią vykdo bet kurie humanitarinės pagalbos teikėjai, neatsižvelgiant į jų ekspertines žinias konkrečiame sektoriuje, pagrindas; jie gali ir turėtų prisidėti prie nukentėjusių asmenų apsaugos laikantis 2016 m. IASC apsaugos politikos. Taryba pabrėžia visų subjektų atsakomybę užtikrinti kokybišką, saugų programavimą bei stebėseną ir užtikrinti kuo didesnę humanitarinių veiksmų apsauginį poveikį. Nors apsaugos aspekto integravimas yra visos humanitarinės pagalbos pagrindas, pirmenybė taip pat turėtų būti teikiama tikslingesniems veiksams, kuriais teikiamos apsaugos paslaugos asmenims, kurie jau tapo smurto ir blogo elgesio aukomis, įskaitant, be kita ko, kovos su minomis veiksmus, smurto dėl lyties prevenciją ir reagavimą į jį, vaikų apsaugą, asmenų su negalia apsaugą ir (arba) teisinę pagalbą.
10. Taryba pripažįsta, kad konfliktai ir gaivalinės nelaimės daro nevienodą poveikį žmonėms – jie atsiduria skirtingose padėtyse, kuriose jie tampa pažeidžiami, moterys ir mergaitės patiria neproporcingai didelį poveikį dėl nuolatinės lyčių nelygybės, kurios kraštutinė išraiška yra seksualinis smurtas ir smurtas dėl lyties. Asmenys yra pažeidžiami arba gali tapti labiau pažeidžiami dėl įvairaus fizinių, socialinių, aplinkosauginių, kultūrinių ir politinių veiksnių derinio, o pažeidžiamumas gali būti įvairaus lygmens. Ne visi tas pačias savybes turintys asmenys bus lygiai taip pat pažeidžiami, o pažeidžiamumas taip pat gali būti siejamas su laiku. Todėl, siekiant nė vieno nepalikti nuošalyje ir laikantis žalos nedarymo principo, visa veikla turi būti įtrauki, atsižvelgiant į įvairius pažeidžiamumo aspektus ir veiksnių, kurie gali daryti poveikį asmenų, įskaitant, be kita ko, pabėgėlių, priverstinai perkeltų asmenų, asmenų be pilietybės, vaikų, asmenų su negalia ir asmenų, kuriems gresia marginalizacija, pvz., LGBTI asmenų arba konkrečių etninių ar religinių grupių, orumui, teisėms, saugai ir saugumui, derinį.

11. Taryba pabrėžia, kad reikia stiprinti konkretų humanitarinių, vystymosi ir taikos palaikymo subjektų (tarptautinių, nacionalinių ar vietos) bendradarbiavimą, jų veiksmų suderinamumą ir papildomumą, siekiant sumažinti su apsauga susijusią riziką, spręsti pažeidžiamumo problemas ir skatinti tiek taikos palaikymo, tiek žmogaus teisėmis grindžiamus veiksmus. Taryba ragina vystymosi ir taikos palaikymo subjektus pasinaudoti galimybėmis nustatyti humanitarinės pagalbos teikėjus ir su jais bendradarbiauti, kad būtų pašalintos pagrindinės su apsauga susijusios rizikos ir apsaugos poreikių priežastys, kartu užtikrinant nuolatinę atsakomybę už apsaugą ir humanitarinių principų, humanitarinės erdvės ir žalos nedarymo principo gerbimą.
12. Taryba ragina humanitarinės pagalbos teikėjus prieš pradėdant bet kokią apsaugos programų rengimą deramai atsižvelgti į atsakomybę nukentėjusių gyventojų atžvilgiu, be kita ko, geriau atsižvelgti į pačių bendruomenių su apsauga susijusios rizikos bei grėsmių supratimą, apibūdinimą, formulavimą, prioritetų nustatymą ir tai, kaip geriausia į tai reaguoti.
13. Taryba pripažįsta, kad klimato kaita, kintančios geopolitinės realijos, konfliktai, tarptautinės humanitarinės teisės pažeidimai, mažėjanti humanitarinė erdvė gali padidinti su apsauga susijusią riziką ir vietose, kuriose reikalinga humanitarinė pagalba, daryti poveikį žmonių saugumui, orumui, teisėms ir atsparumui. Be to, taip pat reikėtų atsižvelgti į skaitmeninių technologijų keliamus iššūkius ir galimybes. Todėl Taryba ragina humanitarinę bendruomenę geriau suprasti šias kintančias realijas, taip pat investuoti į reagavimo veiklą, kuria atsižvelgiama į atsirandančias galimybes ir su jomis susijusią riziką, laikantis galiojančių tarptautinių apsaugos standartų.

B. VEIKSMAI IR BENDRI ĮSIPAREIGOJIMAI

14. Taryba ragina Komisiją, EIVT ir valstybes nares:
 - a) skatinti nuoseklų požiūrį į humanitarinės apsaugos apibrėžimą ir supratimą, remiantis pirmiau pateiktomis apibrėžtimis, standartais ir gairėmis;

- b) skatinti apsaugos aspekto integravimą remiant humanitarines organizacijas, kad apsauga taptų humanitarinės veiklos pagrindu ir kad humanitariniai veiksmai būtų perorientuoti į su apsauga susijusios rizikos mažinimą nukentėjusiems gyventojams, laikantis po IASC peržiūros pateiktų rekomendacijų;
- c) skatinti IASC pagrindinių narių ir agentūrų vadovus siekti tvirtesnio, kolektyvinio ir strateginio vadovavimo apsaugos klausimais ir būti atsakingiems už kolektyvinės apsaugos rezultatus rengiant programas, propaguojant ir peržiūrint esamus stebėsenos ir atsakomybės mechanizmus. Rezultatai turėtų būti matuojami vertinant nukentėjusiems gyventojams kylančios rizikos mažinimą ir prevenciją. Taryba ragina suderinti politiką ir geriau koordinuoti tai, kaip žvelgiama į apsaugą. Vyresnioji vadovybė humanitarinės pagalbos sistemoje turėtų būti skatinama puoselėti institucinę kultūrą, kuri sudarytų sąlygas organizacijoms įgyvendinti įsipareigojimus siekiant su apsauga susijusių rezultatų, pavyzdžiui, stiprinant gebėjimus arba vykdant vidaus politiką, kuriuose apsaugai skiriamas centrinis vaidmuo. Šiuo atžvilgiu Taryba ragina prasmingai įgyvendinti 2022 m. IASC apsaugos politikos peržiūros rezultatus ir suderinti politiką bei geriau koordinuoti organizacijų tarpusavio veiklą;
- d) skatinti visus humanitarinės pagalbos teikėjus toliau investuoti į reagavimo veiksmus, kuriais siekiama užkirsti kelią bet kokiems veiksams ir elgesiui, dėl kurių gyventojams kyla grėsmė arba kuriuos gyventojai laiko keliančiais grėsmę jų saugai, orumui ir saugumui, ir juos nutraukti. Taryba tvirtai pabrėžia paramos teikėjų ir valstybių narių vaidmenį remiant šias investicijas propagavimo ir finansavimo priemonėmis.

15. Taryba:

- a) prašo Europos Sąjungos ir jos valstybių narių padidinti finansavimą, konkrečiai teikiamą apsaugos srities intervencinėms priemonėms, skirtomis reaguoti į riziką, ją švelninti ir mažinti, remiantis apsaugos analize, parengta atsižvelgiant į konkrečias aplinkybes. Be to, Europos Sąjunga ir jos valstybės narės, dalyvaujančios humanitarinių organizacijų sprendimų priėmimo organuose, turėtų sudaryti sąlygas diskusijoms dėl apsaugos veiklos prioritetiškumo rengiant pagrindines programas. Jos taip pat turėtų skatinti tokią veiklą įtraukti į humanitarinės pagalbos teikimo planus ir savo humanitarinės pagalbos partnerių programas;
- b) ragina Europos Sąjungą ir jos valstybes nares, kai aktualu, investuoti į ir remti reagavimo veiklą, kuria siekiama užkirsti kelią smurto ciklui ir (arba) jį nutraukti, įskaitant, be kita ko, humanitarinę diplomatiją, derybas dėl apsaugos, humanitarinį tarpininkavimą, ankstyvojo perspėjimo sistemas, buvimu garantuojamą apsaugą, civilinės-karinės apsaugos koordinavimą ir evakuaciją. Taip pat reikia didinti veiklos apsaugos srityje stebėsenos ir vertinimo pajėgumus;
- c) pripažįsta, kad reikia investicijų, kad būtų plėtojami ir didinami humanitarinės pagalbos teikėjų, įskaitant nacionalinius ir tarptautinius humanitarinės pagalbos darbuotojus ir organizacijas bei nukentėjusias bendruomenes, apsaugos pajėgumai, visų pirma siekiant užkirsti kelią smurto ciklui ir jį nutraukti. Pavyzdžiui, Europos Sąjunga ir jos valstybės narės yra raginamos remti: i) konkrečioms šalims skirtas arba subnacionalines apsaugos analizes, ii) apsaugos programų rengimo vertinimus rengiant apsaugos rodiklius ir išskaidytas duomenų rinkimo sistemas, iii) mokslinius tyrimus ir priemonių kūrimą, įskaitant priemonių ir gairių, susijusių su prevenciniais metodais ir gebėjimų stiprinimu, kūrimą, ir iv) mokymus ir tarpusavio praktinius seminarus siekiant duoti impulsą svarstymams ir inovacijoms apsaugos srityje. Pagalbos lokalizavimo pastangos turėtų būti dedamos visų pirma kartu su apsaugos srities gebėjimų stiprinimu ir dalijimusi jais. Siekiant tokias investicijas pagerinti, raginama vykdyti jų stebėseną ir vertinimą;

- d) prašo Europos Sąjungos ir jos valstybių narių remti proaktyvius propagavimo veiksmus, kuriais siekiama sumažinti su apsauga susijusią riziką ir grėsmes, jų imantis tiesiogiai viešojoje erdvėje ir jos užkulisiuose. Taip pat prašo jų teikti politinę paramą humanitarinės pagalbos koordinatoriams, humanitarinės pagalbos šalių grupėms ir kitiems lyderiams humanitarinės pagalbos srityje, dalyvaujantiems propaguojant su apsauga susijusios rizikos mažinimą, kartu užtikrinant, kad visais veiksmais ir intervencinėmis priemonėmis būtų remiami humanitariniai principai ir žalos nedarymo principas;
- e) ragina humanitarinės pagalbos teikėjus geriau derinti savo veiksmus su tuo, kaip pačios bendruomenės identifikuoja su apsauga susijusią riziką ir kokiais būdais ją šalina, tai įtraukiant kaip apsaugos programų rengimo pagrindą, taip pripažįstant, kad asmenys ir bendruomenės, kurie patiria su apsauga susijusią riziką ir grėsmes, siekdami apsisaugoti patys susikuria prisitaikymo mechanizmus ir strategijas.

C. HUMANITARINĖ DIPLOMATIJA KAIP APSAUGOS PRIEMONĖ

- 16. Taryba ragina Europos Sąjungą ir jos valstybes nares dėti daugiau pastangų humanitarinės diplomatijos srityje, kuri suprantama kaip politinių ir diplomatinių priemonių naudojimas siekiant skatinti laikytis tarptautinės humanitarinės teisės, ją įgyvendinti, sudaryti palankesnes sąlygas humanitarinei pagalbai teikti ir didinti informuotumą apie nukentėjusių gyventojų poreikius ir bendrą humanitarinę darbotvarę, kartu pripažįstant specifinį vaidmenį, kurį valstybės, tarptautinės ir regioninės organizacijos gali atlikti propaguodamos geresnius gyventojų apsaugos rezultatus vietose, kuriose reikalinga humanitarinė pagalba, ir užtikrinant, kad visais veiksmais ir intervencinėmis priemonėmis būtų remiami humanitariniai principai ir žalos nedarymo principas. Be to, Taryba prašo Europos Sąjungos ir jos valstybių narių remti ir skatinti iniciatyvas, kuriomis būtų plėtojama ir stiprinama humanitarinė diplomatija.

17. Humanitarinės diplomatijos priemonės apima, be kita ko, i) dialogo su nacionalinėmis valdžios institucijomis ir nevalstybiniais subjektais skatinimą, kad nuo gamtinių krizių ar ginkluotų konfliktų nukentėjusiems asmenims būtų suteikta prasminga ir kokybiška humanitarinė pagalba, ii) veiksmų koordinavimą su atitinkamomis JT agentūromis, Tarptautiniu Raudonojo Kryžiaus komitetu, kitomis tarptautinėmis organizacijomis ir atitinkamais NVO partneriais, siekiant sudaryti palankesnes sąlygas humanitarinei pagalbai teikti, prieigai prie jos ir apsaugai užtikrinti, taip pat užtikrinti atsakomybę tarptautinės humanitarinės teisės pažeidimų atvejais, iii) be kita ko, sistemingą humanitarinės pagalbos propagavimą palaikant politinį dialogą su trečiųjų šalių vyriausybėmis ir veiksmų su bendraminčiais partneriais koordinavimą, iv) pasinaudojimą dalyvavimu sprendimų priėmimo organuose Jungtinėse Tautose ir kitose tarptautinėse organizacijose, siekiant užtikrinti, kad visos dalyvaujančios šalys aktyviai siektų civilių gyventojų apsaugos vietose, kuriose reikalinga humanitarinė pagalba, ir kuo labiau atsižvelgtų į apsaugos poreikius, v) gebėjimų stiprinimo ir mokymo veiklos, kurioje daugiausia dėmesio būtų skiriama pažeidžiamų asmenų apsaugai vietose, kuriose reikalinga humanitarinė pagalba, skatinimą ir vi) bendradarbiavimą su pilietinės visuomenės organizacijomis, kad apsauga būtų vienas iš svarbiausių humanitarinės darbotvarkės klausimų. Taryba pabrėžia, kad humanitarinės diplomatijos priemonės turėtų būti naudojamos siekiant daryti teigiamą poveikį humanitarinei erdvei, visų šalių požiūriui į humanitarinės pagalbos teikėjus ir jų gebėjimui apsaugoti; tai apima humanitarinių iššyų vykdymo užtikrinimą sankcijų režimuose.
18. Taryba prašo Europos Sąjungos ir valstybių narių reguliariai keistis nuomonėmis apie atitinkamus pokyčius apsaugos srityje ir palaikyti tiesioginius ryšius su įsitvirtinusiomis tarptautiniais, nacionaliniais ar vietos subjektais. Taryba pabrėžia, kad svarbu stiprinti pastangas skatinti užtikrinti veiksmingą apsaugą vietose, kuriose reikalinga humanitarinė pagalba, ir susitaria tai reguliariai aptarti atitinkamose Tarybos darbo grupėse, Europos humanitariniame forume, atitinkamuose tinkluose ir vietos lygiu, kad apsauga ir toliau būtų vienas iš svarbiausių humanitarinės darbotvarkės klausimų. Remdamasi Europos komandos principu, Taryba prašo Europos Sąjungos ir jos valstybių narių toliau dėti pastangas įgyvendinant ES iniciatyvas, kurių imtasi siekiant apsaugoti žmones vietose, kuriose reikalinga humanitarinė pagalba. Taryba ragina Komisiją, valstybes nares ir jų delegacijas dar glaudžiau koordinuoti veiklą ir bendradarbiauti, kad ES informavimo ir paramos poveikis būtų kuo didesnis. Taryba reguliariai vykdys tolesnę veiklą, susijusią su apsauga vietose, kuriose reikalinga humanitarinė pagalba.